

KAPITOLA 17.

Kuchmistr Kunta založil jednu ruku v bok a druhou rukou zamyšleně třel nakrabacené čelo.

Nakoupil toho dost? Nebyl si jist. Jeho dva pomocníci vyložili v černé kuchyni na dřevěné desky ležící na dvou kozách všechno, co v poledne přivezli z trhu, a už dávno zmizeli v útrokách hradu za svojí prací. Kunta na prstech rukou počítal vyrovnaná holoubata a divoké králíky. Připadalo mu, že měsíc za měsícem přijíždí povoz z trhu prázdnější a prázdnější. Kde je ta doba, kdy měl jako kuchmistr k ruce čtyři kuchaře, pekaře a řezníka, dva sládky, dva porybné a rybáka? Je to už dávno, a kde je tomu konec?

Na Hrádku Kunta kuchmistroval od samého začátku. Kuchyni velel i v čase stavby hradu, a tak tu byl ještě dlouho předtím, než se prvně objevil správce Petr a jeho paní.

Jóó, to byly časy... Bývalo tu pětadvacet statných mužů posádky, branský a klíčník a vrátný od malých dvířek vedle brány, kolář a zámečník, dva kováři, pět vozatajů, bečvář, topič pánův i topič čelední, několik pacholků a žen znalých prací pomocných. Kam se poděli? Nevěřicně kroutil hlavou. Teď aby se spokojil se dvěma kuchaři a dvěma, třemi nepříliš bystrými pacholky, zdejšími děvčaty pro všechno.

No, bude to stačit, uzavřel svoje přemýšlení o králících a holoubatech Kunta. Zhluboka vzdychl a vydal se dohlédnout na roztopení

pece na pečení kynutého chleba z jemně mleté ječné mouky. Zakroužil hlavou. Na nikoho tu vážně není spolehnoutí...

* * *

Byl pozdní podvečer.

Purkrabí Petr pevně držel v ruce tepaný cínový pohár s hutným, silným červeným vínem a upřeně hleděl do plápolajícího ohně. Kolik pohárů to bylo dnes? Už je nepočítal. Byli to jeho stálí společníci mnoha posledních dní. Procházeli s ním nekonečně dlouhými hodinami po setmění a doprovázeli ho na chladné, prázdné lože vstříc zlověstným nocím. Nedopity zůstávaly stát na stolku vedle načechraných dušen nebo se prázdné povalovaly vedle vyřezávaného ebenového čela postele. Kolik to bylo vína? Jiskřivého, plného báječné chuti a vůně, které bez užitku proteklo jeho hrdlem? Vždycky mu přinášelo radost a potěšení, ale teď do sebe obracel pohár za pohárem jen proto, aby nějak přečkal noc.

Petr se zvedl, aby si nalil nové víno, a pak už trochu nejistě kle-sl zpět. Tenhle je poslední, tenhle už určitě, přesvědčoval sám sebe. Nesmí se opít, musí být v pořádku a strízlivý. Před sebou má dnešní večeři a doufá, prosí, dokonce se i modlí v kapli ke svatému Antonínovi, ať je to právě ona, co ho jeho utrpení zbaví.

Purkrabí se zvedl s úmyslem odložit pohár na roh malého stolku, stojícího kousek vedle něj. Musí přestat pít. Teď hned! Ale netrefil se. Pohár se převrhl a skvělé víno začalo v dlouhých provazcích stékat na zem. Taková škoda, zalitoval svojí nešikovností správce. Zastavil se a pozoroval víno hromadící se v malé loužičce na podlaze. Přidržel se stolku a naklonil se blíž.

Neměl to dělat. Červená loužička mu připomněla jinou krvavou a tmavě rudou, ležící v zeleném rákosí, a zaschlé skvrny a šmouhy na chvějících se osikových listech. Viděl ten teplý, sluncem zalitý den, kdy stanul na stráni spadající k břehu Ztraceného potoka a hleděl do mrtvých očí svojí ženy Elišky.

Purkrabí ztratil rovnováhu a v poslední chvíli se rukou zachytil o vratký stolek. Už je to tu zas. Pomalu se narovnal a zavřel oči. Dýchal zhluboka a snažil se ovládnout paniku, která ho zaplavovala. Jak rampouch studenými prsty se začal tahat za zježenou bradku. Chtěl křičet, ale hrdlo mu sevřela úzkost. Jen zasípal a nevydal ani hlásku. Co teď? Co teď? Musí se vzchopit. Nesmí zůstat sám. Jestli nedokáže temné, mučivé myšlenky zaplašit, je s dnešní večeří amen. Půjde se podívat, jestli je všechno na večer připraveno, rozhodl se.

Pomalým a nejistým krokem vyšel ze soukromých komnat. Rukou odehnal sloužící, kteří mu, překvapeni jeho nečekanou přítomností a vidouce jeho bledost a vratkou chůzí, spěchali na pomoc. Prošel celým prvním patrem a zastavil se až ve dveřích sálu určeného pro přijímání návštěv.

Ve velké, honosně zařízené místnosti byl čirý ruch. Služebnictvo, šest mužů a žen, vířilo sálem a chystalo, co bylo pro večerní hostinu třeba. Odkrytými okenicemi prázdných oken proudil syrový podvečerní chlad. Občas zavál i čerstvý, ostrý vítr. Profukoval dokořán otevřenými dveřmi a rozechvíval plameny zapálených svíček, stojících ve svícnech na malých stolcích po obvodu místnosti a vedle zapáleného krbu. V centru sálu stál dlouhý, hedvábným ubrusem pokrytý stůl, na který sloužící přinášeli slavnostní tepané cínové nádoby a měděné konvičky na vodu k oplachování rukou. Připraveny byly už korbele na pivo i skleněné zelené poháry z lesního skla s perličkovými nálepy i kovové číšky na kořalku.

„Hned ty okenice zavřu,“ řekl horlivě jeden z pobíhajících mužů a úslužně se uklonil.

Byl opravdu překvapen. Na hradě pracoval už léta, ale že by pán přišel mezi služebnictvo a objevil se před večeří, to ještě nezažil. Purkrabí ho rukou zadržel.

„Ne, ne, to není třeba, jen je nech. Lepší, když tady bude dost vzduchu,“ řekl. „A mě si nevíšmej,“ dodal směrem ke zkoprnlému sloužícímu. „Jako bych tu nebyl,“ dokončil ještě a ztěžka dopadl na jednu z nízkých kožených stoliček vedle krbu.